

er i dag meget begrænset. Der er således typisk tale om situationer, hvor en virksomhed frivilligt har valgt at udarbejde supplerende beretninger og frivilligt har valgt at lade disse revidere af en statsautoriseret eller registreret revisor.

For at gøre lovtæksten mere overskuelig foreslås det i stk. 3, at betegnelsen "revisor" benyttes i lovtæksten som en fællesbetegnelse for statsautoriserede og registrerede revisorer i de situationer, hvor reglerne er fælles for de to grupper revisorer. Hvor der derimod er forskelle i regelsættet for statsautoriserede revisorer og registrerede revisorer, benyttes de fulde betegnelser. Det gælder bl.a. i kapitel 3, i ejerbestemmelsen og i kapitlerne 9 og 11 om henholdsvis kvalitetssikring og disciplinærsystemet. Der er således alene tale om at gøre lovtæksten mere overskuelig, og der er ikke i øvrigt påtænkt nogen realitetsændring i de to revisorgrupperes forhold, jf. bemærkningerne herom til stk. 1.

Til § 2

Stk. 1 fastslår, hvornår revisor er offentlighedens tillidsrepræsentant. At revisor er "offentlighedens tillidsrepræsentant" vil sige, at revisor ved udførelsen af revision eller afgivelse af erklæringer og rapporter – der er egnet til fremvisning over for offentligheden eller kræves efter lovgivningen – også skal varetage hensynet til virksomhedens omverden såsom myndigheder, medarbejdere, kreditorer og investorer, som kan have modstående interesser i forhold til virksomhedens ledelse. Revisor er kun offentlighedens tillidsrepræsentant i forbindelse med udførelse af de i § 1, stk. 2 omhandlede opgaver. Revisor er således ikke offentlighedens tillidsrepræsentant og kan derfor ikke optræde som sådan, hvis revisor i konkurrence med andre erhvervsgrupper f.eks. byder ind på en rådgivnings- eller konsulentopgave. Når revisor således bevæger sig uden for sit kerneområde - revisions- og erklæringsafgivelse i henhold til § 1, stk. 2, - og ønsker at beskæftige sig med andre opgaver, er revisor konkurrencemæssigt ligestillet med alle andre udbydere af sådanne ydelser. Ved udførelsen af sådanne opgaver er revisor derfor ikke dækket af den obligatoriske forsikring, ligesom revisor hverken er omfattet af reglerne om kvalitetskontrol eller af reglerne om disciplinærsystemet, jf. kapitel 11. Uafhængighedsbestemmelserne i kapitel 6 vil dog kunne afskære revisor fra at udføre en række revisions- og erklæringsopgaver.

Stk. 2, 1. pkt. fastslår, at revisor - uanset at denne kan tage ansættelse andre steder end i revisionsvirksomheder - kun kan udføre revision og afgive erklæringer m.v., jf. § 1, stk. 2, i revisionsvirksomheder. Revisor skal således være medejer eller ansat i en re-

visionsvirksomhed – eller i øvrigt udføre opgaver på vegne af en sådan. De nærmere regler om revisionsvirksomheder er fastsat i § 12, som bl.a. indeholder regler, der sikrer, at revisorer har den dominerende indflydelse samt beslutningskompetencen i revisionsvirksomheden. En revisor, der ikke er ansat i en revisionsvirksomhed, men f.eks. i en advokat- eller it-virksomhed, kan således ikke udføre revisionsopgaver eller erklære sig efter § 1, stk. 2, da sådanne erklæringsopgaver alene kan udføres i revisionsvirksomheder. Det forhold, at en revisor er ansat i en anden virksomhed end en revisionsvirksomhed, afskærer dog ikke denne revisor fra tillige at beskæftige sig med revisions- og erklæringsopgaver, hvis revisor samtidig opretter sin egen revisionsvirksomhed eller samtidig tager ansættelse i en revisionsvirksomhed, og opgaverne indgår i denne virksomhed. Revisor skal dog i en sådan situation være opmærksom på uafhængighedsreglerne i kapitel 6.

Erklæringer i henhold til § 1, stk. 2, vil således alene kunne afgives af revisorer gennem en revisionsvirksomhed. Konsekvensen af, at en revisor, som ikke er ansat i en revisionsvirksomhed, afgiver en sådan erklæring, er, at erklæringen – f.eks. en påtegning på et regnskab – er ugyldig, og at brugeren derfor må indhente en fornyet erklæring fra en revisor, der opfylder lovens krav om, at erklæringsafgivelse skal ske gennem en revisionsvirksomhed. En revisor, som i strid med lovens krav erklærer sig i henhold til § 1, stk. 2, uden at det sker gennem en revisionsvirksomhed, vil kunne straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, jf. § 27, stk. 4. Endvidere vil en sådan revisor handle i strid med god revisorskik og vil kunne indbringes for Disciplinærnævnet.

Afgives erklæring, som omhandlet i § 1, stk. 2, uretmæssigt af en person, der har været beskikket som revisor, men som på erklæringstidspunktet ikke længere er beskikket – f.eks. på grund af beskikkelsens bortfald eller deponering – vil forholdet ikke være omfattet af revisorlovens straffebestemmelser, men vil derimod være omfattet af bestemmelsen i straffelovens § 131, hvor strafferammen er bøde eller fængsel indtil 6 måneder.

Uanset om revisor i det enkelte tilfælde beskæftiger sig med andet end erklæringsopgaver, og uanset om revisor måtte være ansat et andet sted end i en revisionsvirksomhed, må han eller hun anvende sin titel også i underskriftsforhold, så længe blot beskikkelsen er i kraft.

Stk. 2, 2. pkt. svarer helt til bestemmelserne i den gældende lovgivning, idet dog revisors opgaver som